

การดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีน ทำให้ผู้ดูแลต้องได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การดูแลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ทำให้เกิดความเครียด ซึ่งจำเป็นต้องใช้วิถีการปรับแก้ต่อความเครียดดังกล่าว

การศึกษาเชิงพรรณนาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความเครียดและวิถีการปรับแก้ของผู้ดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงจากผู้ดูแลที่พาผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีนมารับบริการที่ตึกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลสวนปรุง จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม 2546 จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนคือ 1) ข้อมูลส่วนบุคคล 2) ความเครียดของโคเฮน แคมมาร์คและเมอเมลสตัน (1983) ซึ่งแปลและดัดแปลงเป็นภาษาไทยโดย ปราณี มิ่งขวัญ (2542) และ 3) วิถีการปรับแก้ความเครียดของจาโลวิก (1988) ซึ่งแปลและดัดแปลงเป็นภาษาไทยโดย ปราณี มิ่งขวัญ (2542) ความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความเครียด เท่ากับ 0.84 และแบบวัดวิถีการปรับแก้ความเครียดโดยรวม เท่ากับ 0.87 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีนมีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 81.00 และเลือกใช้วิถีการปรับแก้ความเครียดทั้ง 3 วิถี โดยใช้วิถีการปรับแก้ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา ร้อยละ 43.21 ใช้วิถีการปรับแก้ด้านการบรรเทาปัญหา ร้อยละ 34.57 และที่น่าสนใจมีการใช้วิถีการจัดการกับอารมณ์น้อยที่สุดร้อยละ 19.76 สำหรับผู้ดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีนมีความเครียดอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 19.00 ได้ใช้วิถีการปรับแก้ความเครียดในลักษณะเช่นเดียวกัน

ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพิจารณาช่วยเหลือหรือส่งต่อผู้ดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีนที่มีระดับความเครียดอยู่ในระดับสูง โดยบุคลากรในทีมสุขภาพควรแนะนำทักษะที่หลากหลายในการเผชิญความเครียดให้กับผู้ดูแลผู้ที่เป็นโรคจิตจากแอมเฟตามีน เพื่อแต่ละบุคคลสามารถเลือกใช้ และนำไปใช้ในการปรับแก้ความเครียดให้เหมาะสมกับตนเองต่อไป